

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு

எம்.ஏ.எஸ்.எப். ஸாதியா

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

மொழித்துறை

இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

Correspondence: saadhiyas@gmail.com

கட்டுரைச் சுருக்கம்

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் வாழும் அதிகமான முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியாகத் தமிழ்மொழி காணப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியில் எழுந்த இலக்கியங்களினால் கவரப்பட்ட முஸ்லிம்கள் தமது சமயக் கோட்பாடுகளை வைத்து அவ்வாறான இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும் என முற்பட்டனர். அவ்வாறு படைக்கப்பட்ட இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தமிழ் இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆழமாக நோக்கும்போது, அவற்றில் அதிகமானவற்றைப் படைத்த இலக்கியவாதிகள், அவற்றைச் சமய இலக்கியம் என்ற வகையில் இஸ்லாமிய பண்பாடுகளோடு எழுதப்பட வேண்டும் என கருதியதாகத் தெரியவில்லை. தமது இலக்கியத்திற்கு இலக்கிய உலகில் அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேயே சிந்தித்து இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அதேவேளை, சமய சிந்தனைகளுக்கு வழங்கிய முக்கியத்துவத்தைவிட இரசனைக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தை வழங்கியுள்ளனர். அதனால்தான் பெரும்பாலான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பாதாதி கேச வர்ணனைகளைச் செய்துள்ளனர். அதேபோல், உலா இலக்கிய மரபினையும் பின்பற்றி அங்க வர்ணனைகளை செய்துள்ளனர். அதேவேளை, தமிழ் இலக்கியங்களின் தழுவலையும் பிற சமயங்களின் செல்வாக்கினையும் பல இடங்களில் காண முடியும். இவ்வாய்வானது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு எந்தளவுக்குக் காணப்படுகின்றது என்பதனை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. முஹியித்தீன் புராணம், கனகாபிகேமாலை, சீறாப்புராணம், புதாசூர், திருமக்காப் பள்ளு, திருமணக் காட்சி, இராஜநாயகம், இறவுகல்கல் படைப்போர், திருக்காரணப் புராணம் முதலிய மரபு வகை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மரபு வகை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இவ்வாய்வின் முதலாம் நிலைத் தரவாகவும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடர்பாக இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள் இவ்வாய்வின் இரண்டாம் நிலைத் தரவாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வில் சமூகவியல், விளக்கமுறை, ஒப்பீட்டு ஆய்வுமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பிரதான சொற்கள்: தமிழ் இலக்கியம், இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம், இலக்கிய மரபு

1. அறிமுகம்:

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ள காவியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், அரபு, பாரசீக வழிவந்த இலக்கியங்கள், அறபுத்தமிழ் இலக்கியங்கள் முதலியவற்றில் நபிமார்கள், அவ்லியாக்கள், மற்றும் சில பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இடம்பெற்ற சில போர்கள், இறைவன், நபிகளார், பெரியார்கள் ஆகியோரின் புகழ், மார்க்க சம்பந்தமான சில விடயங்கள், சூபித்துவ சிந்தனைகள் முதலிய விடயங்கள் பேசப்பட்டுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களையே அறிஞர்கள் பலரும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எனப் போற்றுகின்றனர். இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற கோட்பாட்டோடு இவ்விலக்கியங்களைப் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, இவற்றில் அதிகமான குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களிடம் தமிழ் இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. அதனால் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சமய இலக்கியம் என்ற வகையில் இஸ்லாமிய பண்பாடுகளோடு எழுதப்பட வேண்டும் என இலக்கியவாதிகள் கருதியதாகத் தெரியவில்லை. தமது இலக்கியத்திற்கு இலக்கிய உலகில் அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற

அடிப்படையிலேயே சிந்தித்து இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அதனால்தான் பெரும்பாலான இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் விரசமான முறையில் பாதாதி கேச வர்ணனைகளைச் செய்துள்ளனர். அதேபோல், உலா இலக்கிய மரபினையும் பின்பற்றி ஏழுபருவ மகளிரின் காதலை வர்ணித்ததோடு அங்க வர்ணனைகளையும் செய்துள்ளனர். தமிழ் இலக்கியங்களின் தழுவலையும் பல இடங்களில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இது பற்றி சுவீத்தியானந்தன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“எண்ணிறைந்த இஸ்லாமியப் புலவர்கள் மிகச் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைச் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்றனர். நூல் அமைப்பு முறையிலும் நடையிலும் போக்கிலும் இந்நூல்களுக்கும் பேர் பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் அடிப்படையான வேறுபாடு அதிகம் இல்லை. இந்நூல்களுக்குத் தலைவராக அமைவோர் வேறு வேறாக இருப்பினும் தமிழ் மரபுக்கு ஒத்தனவாக இவை அமைந்திருக்கின்றன. கற்பனை ஆற்றலிலும் பொருட் சிறப்பிலும் சொல்லழகிலும் கவி அமைப்பிலும் இஸ்லாமியப் புலவரின் நூல்களும் அதிக சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.”¹

சுவீத்தியானந்தனின் கூற்று இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

2. உலா இலக்கிய மரபினைப் பின்பற்றல்:

உலா இலக்கியங்களில் அரசன் உலாவருவதும் அதனைக்கண்டு ஏழு பருவ மகளிரும் காதல் கொண்டு அடையும் துன்பங்களும் வர்ணிக்கப்படுவது வழக்கம். இதனை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. கனகாபிகே மாலை ‘உசைனாருக்கு மணம்புரி படலத்’தில் மண ஊர்வலம் இசைக் கருவிகளின் முழக்கத்தோடு சுந்தர முகமும் தோளும் துலங்கிட உசைனார் உலா வந்தபோது, அவரைக் கண்ட மாதரின் மனநிலையை ஆசிரியர் பலவாறு பாடியுள்ளார். பேதையர் முதலான ஏழுபருவ மகளிரும் உசைனாரைப் போற்றிக் காதற் கடலில் முழுகி, கரையேற முடியாமல் தவித்த காட்சியும் கனகாபிகே மாலையில் விரிவாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பின்வரும் பாடலினூடாக நோக்கலாம்:

“பேதையர் பெதும்பை மாதர் மங்கையர் பெரும டந்தை
கோதைய ரரிவை நல்லோர் தெரிவையர் குழாங்கொண் டாரும்
போதுறு மணஞ்செய் மலைப் புயருசைன் நம்மைப் போற்றிக்
காதலங் கடலுட் டாழ்ந்து கரைபெறா ராயி னாரே.”²

உசைனாரின் அழகில் மயங்கியதால் காதல் வசப்பட்ட பெண்கள், துன்பத்தால் உடல் மெலிவுற்று, கைகளில் அணியப்பெற்ற வளையல்கள் கழன்றுவிழுந்தன, கண்கள் பசலை நிறம் அடைந்தன என்பதை,

“அந்தர மதியே மேரு வகத்தினி லுறுதல் போலச்
சுந்தர முகமுந் தோளுந் துலங்கிடக் கண்ட மாதர்
விந்தையென் றுளமு டைந்து வெள்வளை சொரிந்து நிற்க
மந்தர வரவு சைனா ரிராஜமா மறுகிற் புக்கார்”³

என கனகவிராயர் பாடியுள்ளார். மேலும், முஹம்மது நபியின் மருமகனாரான அலி (றழி) அவர்கள் வீதியில் உலா வருவதைக் கண்டு ஏழுபருவ பெண்களும் அவரின் மீது காதல் கொண்டு மயங்குவதாகப் சீறாப்புராணத்தின் ‘பாத்திமா திருமணப் படலத்’தில் உமறுப்புலவர் கூறியுள்ளார். அதாவது, திலகமிட்டுக் கொண்டிருந்த மகளிர் அலியின் உலாவை அறிந்ததும் தம் கையிலிருந்த கண்ணாடியை வீசிவிட்டு நாணி ஒளிந்து நோக்குவதாகக் கூறியுள்ளார். மேலும், முஹம்மது நபியின் அழகில் மனம் பறிகொடுத்த ஒரு நங்கை தன் கிளியை நோக்கி, அவர்பால் தூது விடுகிறாள். இது மணம்புரி படலத்தில் பின்வரும் பாடலினூடாக விளக்கப்படுகிறது:

¹ றமீஸ் அப்துல்லா, இரகுபரன்.க., (பதிப்பாசிரியர்கள்), (2017). மு.கு.நா, ப. 76

² கனகவிராயர், (1990). மு.கு.நா, உசைனாருக்கு மணம்புரி படலம் : 32, ப. 112

³ கனகவிராயர், (1990). மு.கு.நா, உசைனாருக்கு மணம்புரி படலம் : 31, ப. 112

“திருத்தகு பவனி நோக்குஞ் சேயிழை யொருத்தி காதல்
வருத்தமுற் றிருந்து பஞ்சவனக்கிளி கையி லேந்திக்
கரத்தினைப் பொருந்தச் செய்த காளைபா லேகி யென்ற
னுரத்தினைப் பொருந்தச் சொல்லென் றோதும்வா யொழுகி லாளே.”⁴

சீறாப்புராணத்தில், திருமண ஊர்வலம் இடம்பெறுவதாகவும் நபிகளாரை ஏழு பருவ மகளிரும் கண்டு காதல் கொள்வதாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது:

“செழுமுகிற் கவிகையஞ் செம்மல் வீதிவாய்
வழுவறு பவனியின் வருகின் றாரென
வெழுவகைப் பேதைபே ரிளம்பெ ணீறதாய்க்
குழவுடன் றிசைதிசை நிறைந்து கூடினார்.”⁵

இப்பகுதியில் தமிழ் உலா இலக்கியங்களின் தழுவலைக் காணமுடியும். ஏழு பருவ மகளிரும் காதல் கொண்டு அடைந்த துன்பம், பல பாடல்களில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“சச்சையின் முகப்பினுஞ் சாள ரத்தினும்
வச்சிர மழுத்திய வாயின் மீதினும்
கச்சனி முலைச்சியர் கதிர்கொண் மால்வரைப்
பச்சையங் கினியெனப் பரந்து தோன்றினார்.”⁶

“தேனென வமிர்தெனத் திரண்ட பாகெனத்
தூநறுங் கனியெனச் சுடருங் கொம்பெனப்
பூநறுங் கரும்பெனப் பொருவின் மாதாரர்
வானவ ரமிர்தென வளைந்து சுற்றினார்.”⁷

அதாவது, தேனைப் போலவும் அமிர்தத்தைப் போலவும் திரட்சியுற்ற சக்கரையைப் போலவும் பரிசுத்தமான பழத்தைப் போலவும் பூங்கொம்பைப் போலவும் அழகிய நறிய கரும்பைப் போலவும் பெண்களானவர் தேவாமிர்தத்தை ஓத்த நபிகளாரைச் சுற்றி வளைத்தார்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நபிகளாரின் அழகைப் பார்த்த பெண்களின் மார்புகளில் பசலை நிறம் படர்ந்தது என 1156ஆவது பாடலில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதேவேளை, அப்பெண்கள் காதல் வசப்பட்டுத் துன்பமடைந்ததன் காரணமாக அவர்களது கைகளில் அணிந்திருந்த வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன எனவும் கூறியுள்ளார். 1168ஆவது பாடலில் ஆசிரியர் இப்பெண்களை விசமமாக வர்ணித்துள்ளார். குறிப்பாக, உலா இலக்கியங்கள் மீது ஆசிரியருக்கு இருந்த பரிச்சயத்தை ‘மணம்புரி படலம்’ காட்டி நிற்கின்றது. சாதாரண பெண்கள் மாத்திரமின்றி ஹூர்லீன் பெண்களும் நபிகளாரின் திருமண ஊர்வலத்தை ரசித்து வானினின்றும் மலர்களைத் தூவினார்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கூறப்பட்ட விடயங்கள் மணம்புரி படலத்தில் 79 – 101ஆவது பாடல் வரை ஹூர்லீன் பெண்கள் நபிகளாரை ரசித்த விதம் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஏந்து கொங்கை யணியிழைப் பார்சிலர்
கூந்தல் சோரக் குழைந்துநிற் பார்சிலர்
காந்தி மேனி கரிந்திடு வார்சிலர்
மாந்தி யாசை மயக்குறு வார்சிலர்.”⁸

⁴ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, மணம்புரி படலம் : 65, ப. 446

⁵ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, மணம்புரி படலம் : 51, ப. 441

⁶ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, மணம்புரி படலம் : 53, ப. 442

⁷ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, மணம்புரி படலம் : 56, ப. 443

⁸ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, மணம்புரி படலம்: 100, ப. 457

ஹூர்லீன் பெண்கள் நபிகளாரின் அழகில் மயங்கி, ஆசையாகிய மயக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்கள் எனவும் அவற்றைத் தமக்குள்ளே கதைத்துக் கொண்டார்கள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. கற்பனை என்ற பெயரில் நபிகளாரின் திருமணத்தின்போது இடம்பெறாத பல விடயங்கள் இங்கு கூறப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். குறிப்பாக, இஸ்லாமியத் திருமண முறைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகவே நபிகளாரின் திருமணங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், சீறாப்புராணத்தைப் படிக்கும் ஒருவர் இஸ்லாமியத் திருமண முறை பற்றிய பிழையான புரிதல்களைப் பெறுவதற்கு வழியேற்படும்.

3. வர்ணனைகள்:

சீறாப்புராணத்தின் பல பாடல்களில் இலக்குமியை ஒத்த கதீஜா என கதீஜா நாயகி போற்றப்பட்டுள்ளார். 613ஆவது பாடலை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். மேலும், கதீஜா நாயகியின் நற்குணங்களை ஆசிரியர் கூற முற்படும்போது,

“வணக்கமு மறிவுஞ் சேர்ந்த மனத்துறும் பொறையு நல்லோ
ரிணக்கமும் வறியோர்க் கீயு மிரக்கமு நிறைந்த கற்புங்
குணக்கலை வல்லோ ராலுங் குறித்தெடுத்த தவட்கொப் பாகப்
பணக்கடுப் பாந்தட் பாரிற் பகருதற் கரிய வன்றே.”⁹

அதாவது, தெய்வ வழிபாட்டிலும் அறிவிலும் பொறுமையிலும் நல்ல மனிதர்களின் சிநேகத்திலும் யாதாமற்ற ஏழைகளுக்கு உதவும் சிநேகத்திலும் பூரண கற்பிலும் கதீஜாவுக்கு உவமை கூற வித்தினையுடைய ஆதிசேடனாற் தாங்கப்பட்ட இந்தப் பூலோகத்தில் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத்தேர்ந்த வல்லவர்களாலும் முடியாது என ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இப்பாடலிலும் தமிழ் இலக்கியங்களின் தாக்கம் ஆசிரியரிடம் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். சீறாப்புராணத்தில் அலியாரின் குதிரையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு உமறுப்புலவர் கூறுகிறார். அலியாரின் குதிரை ஓடினால் இப்புவி கிடுகிடுக்கும் அகிலத்தைத் தாங்கி நிற்கும் ஆதிசேடன் எனும் பாம்பின் தலை நெறுநெறுவென்று நசங்கும். கடலலைகள் அலறி ஆர்ப்பரிக்கும். இமயம் அச்சத்தில் அசைந்து நடுங்கும். வான முகடு உடைபடும். சூல் கொண்டு தேங்கி நிற்கும் மழை மேகம் சிதறி ஓடும். பகைவர்களின் பல ஊர்கள் இடிபட்டு அதனால் ஏற்படும் புழுதிப் புயல் சூரியனில் போய்ப்பதிந்து ஒளியை மறைக்கும் எனக் கூறியுள்ளார். ஆதிசேடன் எனும் பாம்பைப் பற்றிய வர்ணனைகள் இவரது பல பாடல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்துக்களிடம் ஆதிசேடன் தன் தலையில் உலகை சுமந்திருப்பதான நம்பிக்கை உண்டு. அதன் தாக்கம் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றது. ஆசிரியருக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள பரிச்சயம் பல்வேறு நாட்டு நகர வர்ணனைகளிலும் மற்றும் பல்வேறு விடயங்களை எழுதும்போதும் தாக்கம் செலுத்தியிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். முருகனைப் பற்றி இடம்பெறும் வர்ணனைகளில் வேலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியவன் என வருவதை இலக்கியங்களில் காணலாம். அதேபோல் உமறுப்புலவர் நபிகளாரைப் பற்றிக் கூறும் போது பல இடங்களில் வேலாயுதத்தைத் வலக்கரத்தில் ஏந்தியவர் என நபிகளாரை வர்ணிக்கிறார்.

“பணிப ணிந்தெனக் கெவைபணி விடையெனப் பகர
வணிய ணிந்தெனச் செவியுறக் கேட்டதி சயித்து
மணிகி டந்தொளிர் புயவரை விம்முற மகிழ்ந்தார்
திணிக டர்க்கதிர் வேல்வல னேந்திய திறலோர்.”¹⁰

என வரும் பகுதி இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கது. மேலும், ஒரு பாடலில்,

“மேனியிற் கதிர்விரி வியப்பு மெய்யினின்
மான்மதங் கமழ்தலும் வடிந்த கைகளுந்
தூநிறை மதியென முகமுந் தோள்களுங்

⁹ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, பாதைபோந்த படலம்: 18, ப. 244

¹⁰ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, பாந்தள்வசனித்த படலம்: 15, ப. 306

காணிலந் தோய்தராக் கார ணீகமும்.”¹¹

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது, நபிகளாரின் கால்கள் நிலத்தில் தோயாது என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். நபிகளாருக்கு அவ்வாறானதொரு பண்பு காணப்படவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களில் தேவர்களின் பண்புகளில் ஒன்றாகப் பாதங்கள் நிலத்தில் தோயாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நளவெண்பாவில் தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்கு வந்த தேவர்களின் பாதங்கள் நிலத்தில் தோயாதிருப்பதனை வைத்து தமயந்தி நளனை தேவர்களிடமிருந்து பிரித்தறிந்து கொண்டாள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நபிகளாரின் புகழை உயர்த்திக் கூறுவதற்காக இவ்வாறு ஆசிரியர் பாடியிருக்க வேண்டும்.

4. அதிசயக் கதைகள் கூறல்:

இராவணன் மேருமலையைத் தனது கரங்களால் தூக்க முற்பட்டு, தமது கரங்களை மலையின் கீழால் புகுத்தியபோது, அவனது கைகள் மலைக்கு அடியில் நசங்குண்டு வருத்தப்பட்ட வரலாறு கம்பராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதே போன்றதொரு கதையை உமறுப்புலவர் ‘கரம்பொருத்த படலம்’ எனும் படலத்தில் அமைத்துள்ளார். மனதில் வன்மம் கொண்ட ஒரு யூதன் நபிகளாரின் மீது ஒரு கல்லைத் தள்ளிவிட முயற்சித்தபோது அக்கல் அவனது கைகளில் ஓட்டிக் கொண்டதாகவும் அதனைக் கழற்றுவதற்குப் பலரும் முயற்சித்தும் முடியாமல் போனதாகவும் பின்னர் அவனது கைகள் கழன்று அந்தக் கல்லோடு ஓட்டியதாகவும் அதன்மூலம் அவன் சொல்ல முடியாத துன்பத்தை அடைந்ததாகவும் இறுதியில் நபிகளாரிடம் வந்து இந்த விடயங்களைக் கூற, அவர் அவனது கைகளைப் பொருத்தி விட்டதாகவும் அதன்பின் அவன் நபிகளாரின் பாதங்களைத் தமது கைகளால் தொட்டுப் பலமுறை வணங்கினான் எனவும் 940 – 965 வரையான பாடல்களில் ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார். இவ்வாறானதொரு வரலாறு இடம்பெற்றதற்கும் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் ஆதாரங்கள் இல்லை. தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயத்தின் மூலம் உருவான ஒரு கற்பனைக் கதையே இது. அதேபோன்று சித்தர்கள் நிகழ்த்திக் காட்டியதாகக் கூறப்படும் அதிசயங்கள் சித்தர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அதனை ஒத்த பாடல்களை முறியிடுத்தீன் புராணத்தில் காண முடியும்.

5. கனவு காணல்:

காதல் கொண்ட பெண்கள் கனவு காண்பதும் தாம் கண்டது கனவு என அறிந்து தம் மனஆதங்கங்களை கூறுவதுமான விடயங்களை தமிழ் இலக்கியங்களில் காண முடியும். யூசுப் சுலைஹா காவியம், சீறாப்புராணம் முதலிய இஸ்லாமியக் காப்பியங்களிலும் இப்பண்பினை காணலாம். திருமணம் தொடர்பான காட்சிகளைக் கதீஜா நாயகியவர்கள் கனவில் காண்பதாக உமருப்புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார். ஆண்டாள் திருமாள் மீது காதல் கொண்டு திருமாலை மணப்பதற்காகக் கனவு கண்டதுபோல் கதீஜா நாயகி அவர்களும் நபிகளாரைப் பல்வேறு விதமாகக் கனவில் காண்பதாக ஆசிரியர் கற்பனை செய்துள்ளார். எண்ணிக்கையற்ற வானவர்கள் ஆகாயத்தில் இருந்து பூவுலகிற்கு வந்து நபிகளாருக்குக் குங்குமப் பூக்களாலான மலர்மலையை அணிவித்து, பல்வேறு ஆபரணங்களையும் அணிவித்து, பல மணிகள் பதித்த ஓர் ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்து பரிசுத்தமான ஓர் ஓட்டகையில் ஏற்றி, நாலா பக்கங்களிலும் வாத்தியங்கள் முழங்க, குதிரை, யானைப் படைகள், ஹூர்லீன் பெண்கள் புடைசூழ வானவர்கள் பூத்தூவ நபிகளார் உலாவர கதீஜா நாயகியவர்கள் நபிகளாரின் தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களில் தாழ்ந்து வணங்கினார்கள் என கனவு கண்டதாக ஆசிரியர் வர்ணித்துள்ளார். இதற்கு பின்வரும் பாடலடிகள் சான்று பகர்கின்றன:

“வானிழிந் தமர ரெண்ணிலக் கிலபேர்
முகம்மதி னிடத்தில்வந் துறைந்து
தேனிமிர் மரவத் தொடையலுந் தரித்துத்
திகழ்மணிக் கலன்பல வணிந்து.....

¹¹ செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நூ, கரம்பொருத்து படலம் : 2, ப. 348

பரித்திர டொடர வானவ ரீண்டிப்
பரிமளப் பொன்னலர் தூற்றத்
தெருத்தலை புகுந்து பவனியி னுலவிச்
செழும்புகழ் முகம்மது வரவுங்
கருத்துடன் கண்ணுங் களிப்புற நோக்கிக்
கவின்மலர்ப் பதம்பணிந் திறைஞ்சத்
திருத்திழை மணியிற் குருத்தெனுங் கதீசா
தெரிதரக் கனவுகண் டெழுந்தார்.”¹²

அதேவேளை, கதீஜா நாயகி கனவு கண்டு எழுந்ததும் தான் கண்ட கனவினை நனவு என்று எண்ணி மனம் மகிழ்ந்து வாயிலை அடைந்து வீதியை நோக்க நபிகளாரைக் காணாது மனமுடைந்து போனார்கள். அதனால் கதீஜா நாயகியவர்கள் ஆபரணங்களை அணியவில்லை தமது கூந்தலை முடியவில்லை உடலில் சந்தனத்தைப் பூசவில்லை கைகளில் வளையல் அணியவில்லை பூக்களைச் சூடவில்லை கண்களுக்கு மைதீட்டவில்லை ஊஞ்சலில் ஆடவில்லை தம் கூந்தலுக்கு அகிற் புகை ஊட்டவில்லை கோலமிடவில்லை எனப் பலவாறு ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். அதேவேளை, தமது பஞ்சு மெத்தையின் மேல் உறங்கவில்லை கனிகளுடன் கலந்த பால் அமுதத்தை உண்ணவில்லை கிளிகளோடும் கொஞ்சிப் பேசவில்லை வாசம் பொருந்திய மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தில் குளிக்கவில்லை நபிகளாரை மனதில் நிறுத்தியதால் தம் தோழியருடனும் பேசவில்லை என ஆசிரியரின் கற்பனை நீண்டு செல்கின்றது. மேலும், உமறுப்புலவர் அவர்கள்,

“மலைநிகர் புயமுகம் மதுநன் மாமணத்
துலவிய பவனியின் கனவொன் றுற்றிடக்
கலைமதி நிகர்கதீ சாதங் காதலா
லலைதுயர்ப் பெருக்கினி லாழ்ந்திட் டாரரோ.”¹³

எனும் பாடலில் கதீஜா நாயகி சொப்பனம் கண்டு காதலில் மூழ்கித் துன்பமடைந்தார்கள் எனக் கூறியுள்ளார். காதல் வசப்பட்ட பெண்கள் காம மிகுதியால் படும் துன்பங்கள், உடல் மெலிவடைதல், தன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனப் பல்வேறு விடயங்களையும் உமறுப்புலவர் கதீஜா நாயகியை வைத்துக் கற்பனை செய்துள்ளார்.

“விம்முறு மேங்குமெய் வருந்துங் வெய்துயிர்த்
தம்மவோ வெனுமுளத் தடக்கி யாழ்கடன்
மம்மரைக் கடப்பதெவ் வகைகொ லோவெனச்
செம்மலர் முகங்கரிந் திருந்து தேம்புமே.”¹⁴

எனும் பாடலிலும் இவ்வாறான விடயங்கள் மேலும் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அகத்திணை இலக்கியங்களில் காதல் வசப்பட்ட ஒரு தலைவி எவற்றையெல்லாம் செய்யமாட்டாள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளதோ அவை அனைத்தையும் ஒருங்கு சேர வைத்து கதீஜா நாயகியை உமறுப்புலவர் கற்பனை செய்துள்ளார். கதீஜா நாயகி அவர்கள் திருமணத்திற்கு முன், நபிகளாரின் முன்னிலையில் இவ்வாறு அலங்காரத்தோடு இருந்ததாக வரலாறு கூறவில்லை. நபிகளாரை ஒரு நேர்மையாளராக அவரது வியாபார நடவடிக்கைகளில் கண்டு கொண்டதால் அவரைத் திருமணம் செய்ய குடும்பத்தினருக்கு அறிவித்து இத்திருமணம் நடைபெற்றது. கதீஜா நாயகி நபிகளாரைத் திருமணம் செய்யும்போது அவர் ஒரு விதவைப் பெண்ணாக இருந்ததோடு நாற்பது வயதினை அடைந்தவராகவும் இருந்தார். அக்கால அரேபியரிடம் திருமணம் முடிக்கும்போது குலம், குடும்பம் இவற்றைப் பார்க்கும் மரபு காணப்பட்டது. கதீஜா நாயகி பெரும் வர்த்தகராக இருந்ததால் செல்வந்தராகவும் இருந்தார்.

¹²செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, கதீஜா கனவுகண்ட படலம் : 13, 14, 15, பக். 389 – 390

¹³செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, கதீஜா கனவுகண்ட படலம் : 21, ப. 393

¹⁴செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999). மு.கு.நா, கதீஜா கனவுகண்ட படலம் : 27, ப. 395

அதேவேளை, நற்குணமும் நற்பண்புகளும் நிறைந்தவராகவும் காணப்பட்டார். அதனால்தான் நபிகளார் இருபத்தைந்து வயதுடையவராக இருந்தாலும் கதீஜா நாயகியைத் திருமணம் முடித்தார்கள். கதீஜா நாயகியின் கணவர் மரணித்த பின்பு அவர் சிலரை நியமித்துத் தமது வர்த்தகத்தைச் செய்து வந்தார். அவ்வேளை நபிகளாரைப் பற்றி அறிந்ததும் அவரிடம் தமது வியாபாரத்திற்கு உதவுமாறு கேட்க அவர் அதற்குச் சம்மதித்துப் பெரும் இலாபத்தையும் ஈட்டிக் கொடுத்தார். நபிகளாரின் உண்மை, நேர்மை முதலியவற்றைப் பார்த்தாலேயே கதீஜா நாயகி நபிகளாரைத் திருமணம் முடிக்க விரும்பினார். தவிர, உமறுப்புலவர் கூறுவதுபோல் கனவுகண்டு காதலித்துத் திருமணம் முடிக்கவில்லை.¹⁵

6. முடிசூட்டுவிழா நடாத்தல்:

அரசர்களானத் தெரிவுசெய்யப்படுபவர்களுக்கு முடிசூட்டு விழா நடாத்துவதை தமிழ் இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கின்றன. இப்பண்பினை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காணலாம். நபிகளாருக்கு அடுத்த தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அபூபக்கர் (றழி) அவர்கள் பதவி ஏற்பதற்காக முடிசூட்டு விழா நடாத்தப்பட்டதென்றும் முடிசூட்டப்படுவதற்கு முன்னர் அபூபக்கர் (றழி) அவர்கள் தாமரை மலரின் நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் கொண்ட தூய நீரினால் நீராட்டப்பட்டார்கள் எனவும் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் கூறப்படாத ஒரு செய்தியை புதுக்கு“ாமில் தமிழ் இலக்கிய மரபுக்கமைய புலவர் கூறியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலில் நோக்கலாம்:

“அங்கம் தோங்கிய புளக மார்வமும்
பொங்கிய வாற்றினாற் புகழ்ந்து நன்மைசா
லிங்கித வாய்மையா ரெவரு மேந்தலைப்
பங்கய நறும்புனல் பரிவி னாட்டினார்.”¹⁶

ஒருவருக்கு முடிசூட்டு விழா நடாத்தி ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கொடுப்பது தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக கம்பராமாயணத்தில் ராமனுக்கு முடிசூட்டப்பட இருந்த காட்சியை ஆசிரியர் இங்கு வர்ணிக்கிறார். அபூபக்கர் (றழி) அவர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் நபிகளாரின் எளிமையான வாழ்க்கையை முற்றிலும் பின்பற்றி வாழ்ந்தவர். நபிகளாரின் இறுதித் தருவாயிலே தலைமை பொறுப்பை நபிகளார் அபூபக்கர் (றழி)யிடம் ஒப்படைத்தார். அதற்கேற்ப நபிகளார் மரணித்த உடனேயே அவர்களை அடக்கம் செய்வதற்கு முன், நபித்தோழர்கள் ஒன்றுகூடி அபூபக்கர் (றழி) அவர்களை தலைவராக ஏற்று, சத்தியப்பிரமாணம் செய்தனர். நபிகளாரின் மரணத்தையிட்டு நபித்தோழர்கள் கலக்கமடைந்த நிலையில் அபூபக்கருக்கு எவ்வாறு விழா கொண்டாடுவது. அவர் எதிலும் நபிகளாரின் வழிமுறையை, எளிமையை விரும்பியவர். இதனையே வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

ஆடையாபரண அலங்காரங்களையும் ஆடம்பரங்களையும் விரும்பாத பெருமானாரும் கலீபாக்களும் மணி மகுடம் தரிக்கவில்லையாயினும் கவிஞர் தமது கவிதையில் இவர்கள் மணிமுடி தரித்தார்கள் என்று கூறியுள்ளார். அதாவது முத்திரை ஆழி, பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் திருக்கரத்தில் அணிந்திருந்த மோதிரம் என்பவற்றையே அரச சின்னமாக அபூபக்கர் (றழி) அவர்கள் அணிந்தார்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“எழிறரு நல்லுடை யுடுத்தி யெண்டிசை
வழிபடு முத்திரை யாழி வாழ்த்திமா
மொழியொடு நவமணி முடியுஞ் சூட்டினர்
பொழிதிக முலகெலாம் புரக்கு நாதர்க்கே.”¹⁷

¹⁵உமர் ஷரீப் இப்னு அப்துஸ்ஸலாம், (2014), மு.கு.நா, ப. 81

¹⁶உவைஸ், எம்.எம். (பதிப்பாசிரியர்), (1989), புதுக்கு“ாம் : சித்தீக்கிய்யா காண்டம் மூலமும் விளக்கவுரையும்: அபூபக்கர் அரசரிமைப் படலம்: 26, ப. 10

¹⁷உவைஸ், எம்.எம். (பதிப்பாசிரியர்), (1989), மு.கு.நா, அபூபக்கர் அரசரிமைப் படலம் : 27,ப. 10

தமிழ் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டது போல் ஆடை தரித்ததாகவும் மணிமுடி சூடியதாகவும் இதில் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியத்தின் தழுவலே இது.

7. பாதாதிகேச வர்ணனை:

இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்கள் அனைத்திலும் பாதாதிகேச வர்ணனை முக்கியதொரு இடத்தினை வகித்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். ம. மு. உவைஸ் திருமணக்காட்சி எனும் காப்பியத்திற்கு எழுதிய அறிமுகவுரையில் பாதாதி கேச வர்ணனை இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்களில் இடம்பெறுவது தொடர்பாக பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“இஸ்லாமிய அடிப்படையில் தோன்றிய தமிழ்க் காப்பியங்களில் பாட்டுடைத் தலைவருடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய பெண்களைக் கேசாதி பாதமாகவோ பாதாதி கேசமாகவோ வர்ணிப்பதைத் தவிர்க்கவே முஸ்லிம் கவிஞர்கள் விரும்புவர். அத்தகைய சிறப்பியல்பினை இடம்பெறச் செய்வதற்காக முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெண் பாத்திரங்களைச் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற முறையில் படைத்துக் கொள்வர். சீறாப்புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ‘தசைக் கட்டியை பெண் உருவாக்கிய படலம்’ எனும் படலத்தை இதற்கான தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகச் சுட்டலாம்.”¹⁸

இராஜநாயகத்திலும் சலைமான் நபியின் திருமண உலாக்காட்சி காட்டப்பட்டு, ஏழு பருவ மகளிரும் அவர்களைக் கண்டு காதல் கொள்வதாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் ஆகிய ஏழு பருவ மகளிர் பற்றிய வர்ணனைகள் இஸ்லாமிய வரம்புகளை மீறும் வகையில் அமைந்து காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக,

மங்கைப் பருவத்தைச் சேர்ந்த பெண், பின்வருமாறு வருணிக்கப்படுகின்றாள்:

“பங்கயங்களைப் புனற்றடத் திநிற்சிறைப் படுத்தி
வெங்கயங்களை வனத்தினிற் றுரத்திவிம் மிதமாங்
கொங்கை செம்பச நிறவட மலையெனக் குலுங்க
மங்கை யென்றொரு பருவப்பெண் ணெய்தினள் மயில்போல்”

“வள்ள லாவரு பவனியை நோக்கிமால் பெருகி
யெள்ள லாமுலை பசலையா யினதுகண் டிதுபோற்
கள்ள வான்விழி யாட்கெலா முளதுகாண் குவமென்
றுள்ள மாதரின் முலையெலாந் திறந்து பார்த் துழன்றாள்”¹⁹

சீறாப்புராணத்தில் ‘தசைக் கட்டியை பெண் உருவாக்கிய படலம்’, மற்றும் திருமணக் காட்சியில் ‘கூறல் ஹீன்கள் சிறப்புப்படலம்’ முதலிய படலங்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. ‘கூறல் ஹீன்கள் சிறப்புப்படலத்’தில் 32 பாடல்களில் அவர்கள் கேசாதிபாதமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளனர். அல்குர்ஆனில் ஹூர்லீன்கள் பற்றி பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“ஹூறல் ஈன் (என்னும் கண்ணழகிகளாகிய கன்னிகள்)களையும் நாம் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்போம்”²⁰

“அணி அணியாகப் போடப்பட்ட கட்டில்களில் உள்ள பஞ்சனைகளின் மீது சாய்ந்த வண்ணமாக அவர்கள் இருப்பார்கள். நாம் அவர்களுக்கு (ஹூறல் ஈன் என்னும்) கண்ணழகி(களாகிய கன்னிகை)களைத் திருமணம் செய்து வைப்போம்”²¹

¹⁸கேசாதி நபினார், (1990), திருமணக்காட்சி, ப. ஓ

¹⁹வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர், (1977), மு.கு.நூ, திருமணப் படலம் : 119, 120, ப. 286

²⁰அல்குர்ஆன் : அத்துகான் : 54

²¹அல்குர்ஆன் : அத்தூர் : 20

கண்ணழகிகள் என்றும் நெஞ்சு நிமிர்ந்தவர்கள் என்றும் மட்டுமே அல்குர்ஆனில் சுவனத்துப் பெண்கள் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், திருமணக்காட்சியின் ஆசிரியர் இப்பெண்களின் நுதல், புருவம், கண், மூக்கு, இதழ், சிரிப்பு, பேச்சு, காதில் அணியும் குழை, முகம், கழுத்து, கை, விரல், வாய், மார்பு, தொடைகள், தொப்புழ், இடை, துடை, கால், குதிகால், தாள், பாதம், கால்விரல்கள், நடை என சுவனத்துப் பெண்களின் அனைத்து அங்கங்களையும் வர்ணித்துள்ளார்.

ஹபீப் அரசனின் மகள் பெண்ணுருவம் பெற்றதும் கலிமா மொழிந்ததாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும், இப்பெண்ணை ஆசிரியர் கேசாதிபாதமாக வர்ணித்துள்ளார்:

“வரியிழை மயிர்ப்போ ருவையெனுங் கரிய
வல்லிரு ளிடையெழு மதிபோல்
விரிகடற் பெருநீ ருண்டுசூ லுளைந்த
விசம்பிடை யுதித்தமின் குலம்போ
லரியின நறவுண் டலம்புகுங் குமத்தா
ரணியு முகம்மதின் கலிமாத்
தெரிதரப் பவள விதழ்திறந் தோதிச்
செறிதரு மவையிடத் தெழுந்தாள்.”²²

பவளம் போன்ற வாயினைத் திறந்து கலிமாவை மொழிந்தவளாக அவையிடத்துத் தோன்றினாள் என இப்பாடலில் அப்பெண் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளார்.

அதாவது, பூமியில் உள்ள அழகிய ஆண்களின் உயிர்களைக் குடிக்கும் வண்ணம் தோடுகளை அணிந்த காதுகளை உடையவள். எள்ளினது மலரையும் சண்பக மலரையும் சோலையிடத்து மலர்ந்திருக்கும் வண்ணம் அழகையுடைய நாசியை உடையவள். வெள்ளிய பிரகாசத்தைப் பொருந்திய முத்தைப் போன்ற பற்களை வரிசையாகப் பெற்றுச் செந்நிற பவளமோ இலவ மலரோ என ஐயுறும்படியான வாயை உடையவள். செவ்வல்லிப் ப்பமோ என்று நினைத்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு உவமையில்லாதும் ஆண்களின் கண்களைக் கவரக்கூடியதும் இனிய தேன் சிந்தும் சிவந்த அதரங்களை உடையவள் எனப் பல்வேறு உறுப்புக்களை வர்ணித்துச் செல்கிறார். மேலும், அப்பெண்ணின் மார்பினை காமச்சுவை ததும்ப பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார்:

“பரிமளச் சிமிழோ குலிகச்செப் பினமோ
பகமதுக் கலசமோ வமிர்தம்
பெருகிய குடமோ காமநீ ருறைந்த
பேரிளங் குரும்பையோ கதிரின்
முருகுகொப் பிளிக்கும் வனசமென் முகையோ
முழுமணி பதித்தமென் முடியோ
கரையிலா வழகா றொழுகிய வரையோ
கவலுதற் கரிதெனுந் தனத்தாள்.”²³

கேசாதிபாத வர்ணனையை திருமணக்காட்சி எனும் காவியத்திலும் கேசாதி நயினார் புலவர் மரியம் (அலை), ஆசியா நாயகி ஆகியோரை வர்ணித்தல் கூடாது எனக் கருதி, ஹூர்லீன் பெண்களை வர்ணித்துள்ளார். அவர்கள் பற்றி அல்குர்ஆனில் அத்துகான் : 54, அத்தார் : 20, அர்ரஹ்மான் : 72, அல்வாகிஆ : 22 முதலிய வசனங்களில் வர்ணனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கேசாதி நயினார் புலவர் இருபது செய்யுள்களில் கேசாதி பாதமாக அவர்களை வர்ணித்துள்ளார். ‘கூறுல் ஈன்கள் சிறப்புப்படலம்’ எனும் படலத்தில் இது இடம்பெற்றுள்ளது.

²²செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999), மு.கு.நா, தசைக்கட்டியை பெண்ணுருவமைத்த படலம் : 16, ப. 729

²³செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999), மு.கு.நா, தசைக்கட்டியை பெண்ணுருவமைத்த படலம் : 29, ப. 736

திருமக்காப் பள்ளு நூலில் ஆசிரியர், மூத்த பள்ளியின் வருகையைக் கூறும் பொருட்டு அவள் அணிந்திருந்தவை தொடக்கம் அவளது நடை வரை வர்ணித்துள்ளார். அதாவது, கன்னத்தில் இடப்பட்ட மஞ்சணைப் பொட்டுடனும் கழுத்தில் பூசப்பட்ட சந்தனத்துடனும் கணையாழி மோதிரத்துடனும் அழகிய பட்டுடுத்தி மயிர் கோதிச் செப்பமிட்டு வாடைப் பொடியணைந்து சாடையான பேச்சுமாக நபியவர்களை வணங்கியவளாக வந்து சேர்ந்தாள் எனக் கூறியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலில் நோக்கலாம்:

“கன்னத்தில் மஞ்சணையும்
கழுத்தில் சந்தனம் பூசி
கணையாழி மோதிரமு மிணையுடனே
வன்னநற் பட்டுடுத்தி
மயிர்கோதி செப்பமிட்டு
வாடைப்பொடி யணைந்து
சாடைப் பேச்சுமாய்
அன்னநடை நடந்து
ஆதிநபி யிறகுல்
ஆண்டவனைத் தான்தொழுது
வேண்டிக் கொண்டுமே
மன்னர்கள் போற்றும்
திருமக்க மதீனந் தன்னில்
மயிலப் பள்ளியும்
வந்து தோன்றினாளே.”²⁴

அற்புத நிகழ்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட ஒரு காப்பியமாக நாகூர் ஆண்டகை அல்லது செய்கு அப்துல் காதிற்று சாகுல் ஹமீத் அவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு திருக்காரணப் புராணம் எனும் காப்பியம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காப்பியத்தை சேகுனாப் புலவர் இயற்றினார். இக்காப்பியத்தில் மணம்புரி படலத்தில் 129 - 149 வரையான பாடல்கள் பெண்கள் பற்றிய வர்ணனையாக உள்ளது. அதேவேளை 150 - 179 வரையான பாடல்கள் செய்கு யூசுபின் திருமண ஊர்வலத்தைக் காண வந்த ஏழு பருவ மகளிர் பற்றியதாக அமைந்துள்ளன. இக்காப்பியத்தில் பெண்ணின் 29 உறுப்புக்கள் கேசாதிபாதமாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

புலவர்கள் முஸ்லிம் அல்லாத பெண்களை தமது மனோ இச்சைப்படி வர்ணிக்கலாம் என இஸ்லாத்தில் எங்குமே கூறப்படவில்லை. மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக்கூடிய வகையில் பெண்களை வர்ணனை செய்வது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகவே இஸ்லாம் நோக்குகின்றது. இஸ்லாம் அதனை முற்றாகத் தடுத்துள்ளது. தமக்கு அனுமதிக்கப்படாத ஒரு பெண்ணை ஒரு முறை தற்செயலாகப் பார்த்து விட்டு, மறுமுறை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதற்கும் இஸ்லாம் அனுமதி வழங்கவில்லை. பார்வைகளை தாழ்த்தும்படி இஸ்லாம் கட்டளையிட்டுள்ளது. அவ்வாறிருக்கும் போது அடுத்தவரின் மனோ இச்சையைத் தூண்டும் படியான வர்ணனைகள் செய்வதனையும் இஸ்லாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றது. ஆனால், புலவர்கள், முஸ்லிம் பெண்களை வர்ணிக்கக் கூடாது அந்நிய பெண்களை பாதாதிக்கேச வர்ணனை செய்யலாம் என்ற பிழையான கருத்து நிலையில் தமது இலக்கியங்களில் இவ்வாறான வர்ணனைகளைச் செய்துள்ளனர். அதேவேளை, அவர்கள் தமது இலக்கியங்களுக்கு சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டுமென நினைத்த அளவுக்கு இஸ்லாமிய ஒழுக்க விழுமியங்கள் பற்றி சிந்திக்கவில்லை. அத்தோடு, இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுக்கென தனித்துவம் இருக்க வேண்டும் எனவும் சிந்திக்கவில்லை. பாதாதிக்கேச வர்ணனை இல்லையென்றால் பெருங்காப்பியம் இல்லை என்றே சிந்தித்துள்ளனர் என்பது அவற்றைப் படிக்கும்போது புலனாகின்றது. ஒரு குடம் பாலுக்கு ஒரு துளி விம் என்பதாகவே இஸ்லாமியத் தமிழ்க் காப்பியங்களில் பாதாதிக்கேச வர்ணனை அமைந்துள்ளது எனலாம்.

²⁴உவைஸ், ம.மு., அஜ்மல்கான், பீ.மு., (1986), மு.கு.நா, ப. 570

8. சித்தர் பாடல் மரபினைப் பின்பற்றல்

சித்தர் பாடல் மரபினைத் தழுவி சூபிக்கவிஞர்களும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர். பீர்முஹம்மது ஸாகிப் பாடல்கள், மஸ்தான் ஸாகிப் பாடல்கள் இத்தகையன. தாயுமானவரின் பாடல்களைத் தழுவினதாக குணங்குடியாரின் அதிகமான பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கடவுளின் சர்வ வியாபகம், அவதாரக்கோட்பாடு, நாயகன் நாயகி பாவம், மாயா தத்துவம், வினைக் கோட்பாடு, பஞ்ச சுத்தி, அத்துவிதம், குண்டலினி சுத்தி, அட்டமா சித்தி, அட்டாங்கயோகம், தவம், முத்தி, அனுபூதி, உருவ வழிபாடு, குருபாரம்பரியம், சித்துநெறி, சன்மார்க்கம், மூர்த்தி, தல, தீர்த்த வழிபாடு எனப் பல அம்சங்களில் இருவரது பாடல்களும் ஒருமித்த கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இருவரது பாடல்களிலும் குருபாரம்பரியம் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகின்றது. குருவின் சிறப்பினை போற்றும் வகையில் இருவரது பாடல்களிலும் குருவினை ஞானகுரு, மௌனகுரு, காரணகுரு என பல படிமங்களில் வைத்து நோக்கியிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். மேலும், இவர்கள் தம்மை ஆட்கொண்ட குருவினைத் தாய், தந்தைக்கு சமமாக வைத்து நோக்குவதோடு தமக்கு உயிர்த்துணை, குரு என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றனர். இக்கருத்தினை தாயுமானவர்,

“அன்னை அப்பன் ஆவித் துணையெனும்
தன்னை ஒப்பற்ற சற்குரு என்பதேன்
என்னைப் பூரண இன்ப வெளிக்குளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே”²⁵

“அப்பன் என்றும் அன்னையென்றும் ஆரியன் என்றும் உணையே
செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே”²⁶

எனக் கூற, குணங்குடியார் தன்னை ஈன்ற தாயாகவும், தந்தையாகவும், தன்னுயிர்த் துணையாகவும், தனக்கு அருள்தந்தவராகவும் தமது குருவான முஹியித்தீன் அப்துல் காதிர் ஜீலானி அவர்களைப் போற்றுகிறார். இக்கருத்தினை பின்வரும் பாடல் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன:

“...தந்தைதா யாகியருள் தந்தகுரு வாகியென்
தன்னுயிர்க் குயிரு மாகித்
தாயிற் சிறந்தவந் நேயச் சிறப்பாய்ச்...”²⁷

எனக் கூறுவதனூடாக அறியலாம். தாயுமானவர், சித்தர்களின் வல்லமைகளைப் பின்வருமாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

“..... கையில் உழுந்து அமிழும் ஆசனமாய் ஓரேழு
கடலையும் பருக வல்லீர்
இந்தரனுலகும் அயிராவதமுமே கைக்கெளிய
பந்தாயெடுத்து விளையாட வல்லீர்.”²⁸

இதனைப் பின்பற்றி குணங்குடியார், தமது குருவான முஹியித்தீன் அப்துல் காதிர் ஜீலானி அவர்களை அகத்தீசன் சதகத்தில் அல்லாஹ்வின் அர்ண் பந்தாடுவதாகவும் மலக்குகளை அருகில் அமர்த்தி ஏழு உலகினையும் கரங்கு ஆடுவதாகவும், அல்லாஹ்வால் படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகையெல்லாம்

²⁵மாணிக்கனார். அ., (1996), தாயுமானவர் பாடல்கள் : முதல் தொகுதி, ப. 230

²⁶மாணிக்கனார். அ., (1996), தாயுமானவர் பாடல்கள் : இரண்டாம் தொகுதி, ப. 171

²⁷வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004), குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள்: முகியீத்தீன் சதகம்: 37, ப. 95

²⁸மாணிக்கனார். அ., (1996), மு.கு.நூ., முதல் தொகுதி, ப. -

காலால் உதைத்து விளையாட வல்லவர், அணுவைத் துளைத்து அதில் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் புகுத்தி விளையாட வல்லவர் எனவும் பலவாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். மனிதனை அளவுக்கு மிஞ்சி புகழும் போது அது, இறை நிராகரிப்பிற்கு இட்டுச் செல்லும் என்ற கோட்பாட்டையும் அல்லாஹ்வின் உதவியின்றி அணுவும் அசையாது என்ற கோட்பாட்டினையும் மஸ்தானின் பின்வரும் பாடல் தகர்த்தெறிகின்றது:

“அண்டகோ டிகளுமோர் பந்தெனக் கைக்குள்
அடக்கி விளையாட வல்லீர்
அகிலமோர் ஏழினையும் ஆடும் கறங்குபோல்
ஆட்டி விளையாட வல்லீர்
மண்டலத்து அண்டரை அழைத்து அருகிருத்தியே
வைத்து விளையாட வல்லீர்.....
நற்குணங்குடி கொண்ட பாதுவான குரு
நாதன் முகியித் தீனே”²⁹

இருவரது பாடல்களிலும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தல் என்ற அம்சம் காணப்படுகிறது. தாயுமானவர் தமது பாடல்களில் தான் கடவுளை காதலிப்பதாக அமையும் நாயகன் நாயகி பாவனையை சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். இதனைப் பின்பற்றி, இறைவனை ஒரு பெண்ணுக்கு சமமாக வைத்து உருவகம் செய்து அப்பெண்ணை தமது காதலியாகக் கொண்டு கூடுவதையும் ஊடுவதையும் பலவாறு பாடிச் செல்கிறார் குணங்குடியார். இதில் இஸ்லாத்திற்கு முற்றிலும் முரண்பட்ட வகையில் தம் காதலியாக கொண்டு இறைவனை விரசமான முறையில் அங்க வர்ணனையும் செய்துள்ளார். இறைவனோடு கலக்கும் பேரின்ப நிலை என்ற பெயரில் சிற்றின்பம் சார்ந்த விடயங்களை தம் பாடல்களில் கையாண்டிருப்பதை நிராமயக்கண்ணி, பராபரக்கண்ணி, ரஹ்மான் கண்ணி, மனோன்மணிக்கண்ணி முதலிய கண்ணி வகைப் பாடல்களில் பரவலாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். மனோன்மணிக்கண்ணியில், இறைவனை மனோன்மணி எனும் பெண்ணாக உருவகித்து தம் விரகதாபங்களை எல்லாம் விபரித்துப் பாடுகிறார்.

தாயுமானவர் பாடல்களில் இறைவனை தலைவனாகவும் தன்னைத் தலைவியாகவும் கொண்டு பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

“கூறும் குணமும்இல்லா கொள்கையினார் என்கவலை
ஆறும் படிக்கும் அணைவரோ பைங்கிளியே”³⁰

மற்றொரு பாடலில் தலைவரான அவரை நான் தழுவிட வேண்டும் என்று எண்ணும் போது அவர் என்னைத் தழுவிக்கொள்ளாமல் எங்கே போய் ஒளிந்தாரோ எனப் பாடுகிறார். மஸ்தான் ஸாகிப் அல்லாஹ்வை மனோன்மணி என பெண்ணாகவும் தன்னை தலைவனாகவும் கொண்டு, தெய்வீகக் காதலைப் பாடிய ஆண்டாளின் பாடலை ஒத்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இறைவனை அங்கவர்ணனை செய்து அங்கங்களுக்கு ஆபரணங்களை இட்டு அலங்கரித்து, புணர்வதாகவும் தீப ஆராத்தி எடுத்து, விதவிதமான உணவுகளை இறைவனுக்குப் படைப்பதாகவும் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

“கூந்தல் இலங்கக் குரும்பைத் தனம் குலுங்க
நேர்ந்து நடம் புரிந்து நிற்பாய் மனோன்மணியே”³¹
“மலர்மாலைகள் கிடந்து மார்பில் பின்னலாடும் உன்றன்
அலர் முலையும் யான் என்று அணைவேன் மனோன்மணியே”³²
“பிடியாரைப் போலும் பிடிப்பேன் முலையைக் குணங்

²⁹வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004), மு.கு.நா, ப. 69

³⁰மாணிக்கனார். அ., (1996), மு.கு.நா, இரண்டாம் தொகுதி : பைங்கிளிக்கண்ணி, பாடல் : 1045, ப. 206

³¹வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004), மு.கு.நா, மனோன்மணிக்கண்ணி : 15, ப. 338

³²வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004), மு.கு.நா, மனோன்மணிக்கண்ணி : 17, ப. 338

குடியாரைப் போலும் குடிப்பேன் மனோன்மணியே”³³

எனப் பாடியுள்ளார். பேரின்பநிலை என்ற பெயரில் சிற்றின்பம் சார்ந்த செய்திகளை சரளமாகப் பாடியுள்ளார் மஸ்தான் சாகிப்.

9. பிற சமய கலாசாரங்கள்

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பிற சமய கலாசாரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சீறாப்புராணத்தின், மணம் பொருத்து படலம் 56ஆவது பாடலில் அபூதாலிப் அவர்கள் நபிகளாரின் திருமணத்திற்குப் பெரியவர்களை அழைத்து நாள், முகூர்த்தம் பார்க்க வேண்டும் எனக் கூறுவதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாள், நேரம் பார்ப்பது இஸ்லாமிய வழிமுறையல்ல. உமறுப்புலவர் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இந்துப் பண்பாட்டிலும் உள்ள பரிச்சயத்தை இவ்விலக்கியத்திலும் எழுதியுள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். அதுமட்டுமன்றி, நபிகளாருக்கும் கதீஜா நாயகி அவர்களுக்கும் இடம்பெறப் போகும் திருமணத்திற்குப் பெரியோர்கள் ஒன்று கூடி முகூர்த்த நாள், சீதனப் பொருள்கள் முதலியவற்றைத் தீர்மானித்ததாகப் பாடப்பட்டிருப்பதைப் பின்வரும் பாடல் சித்திரிக்கின்றது:

“இருவருஞ்சம் மதித்துரைத்தா ரெனக்குறைசிக்
குலத்தரச ரிதயங் கூர்ந்து
மருமருபுங் குழலாட்கு முகம்மதுக்கு
மணநாளை வகுத்துக் கூறித்
தெரிதருசீ தனப்பொருளு மின்னதென
வகைவகையாய்த் தெளியச் சாற்றிப்
பொருவரிய பொற்பிளவும் வெள்ளிலையுந்
தருகவெனப் புகழ்ந்திட் டாரால்.”³⁴

அதன்பின் குவைலித் அவர்கள் வெற்றிலை, பாக்கு, கற்பூரம், சந்தனக் குழம்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாலான ஒரு தட்டத்தில் வைத்துக் கொடுக்க அதனை அபூதாலிப் தம் இரு கைகளாலும் வாங்கினார் என மணம் பொருத்து படலம் 1095ஆவது பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது உமறுப்புலவருக்குத் தமிழ் மக்களோடும் தமிழ்க் கலாசாரத்தோடும் இருந்த பரிச்சயத்தைக் காட்டுகின்றது. காரணம் முஸ்லிம்களிடம் இந்த வழக்காறுகள் இல்லை. வெற்றிலை, பாக்கு, கற்பூரம், சந்தனக் குழம்பு முதலிய பொருட்கள் அரபு நாட்டுக்குரிய பொருட்களுமல்ல. இவ்வாறான கலாசாரங்கள் அரபு நாட்டு மக்களிடம் காணப்படவும் இல்லை. அதேவேளை, சீதனம் இஸ்லாத்தில் தடுக்கப்பட்ட விடயம். அவ்வாறிருக்க, நபிகளாரின் திருமணத்தில் இவ்வாறான பிழைகள் இடம்பெற்றதாகக் கூறுவது வெறும் கற்பனை. இவ்வாறு நடைபெற்றதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இஸ்லாமிய வரலாற்றிலும் இல்லை.

மேலும், திருமணத்திற்கான நாள் குறித்ததும் அனைவரும் வரும்படியாக முரசறிவிக்கும்படி அபூதாலிப் அவர்கள் கூறியதாகவும் முரசறிவிப்பவர் முரசறிவிக்கவும் ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும் தமது இல்லங்களையும் மக்கமா நகரையும் தம்மையும் அலங்கரித்துக் கொண்டதாகவும் ‘மணம்புரி படலத்’தில் உமறுப்புலவர் கூறியுள்ளார்.

பழங்காலத்தில் அரசர்கள் திருமணத்திற்கும் சுயம்வரம் முதலியவற்றை நடாத்துவதற்கும் முடி சூட்டுவதற்கும் முரசறிவிக்கும் வழக்கம் காணப்பட்டதை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. நளவேண்பாவில் தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்காக முரசறிவிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை இவ்வாசிரியரும் பின்பற்றி கதீஜா நாயகிக்கும் முஹம்மத் நபியவர்களுக்கும் திருமணம் என முரசறிவிக்கப்பட்டதாகக் கூறியுள்ளார். இஸ்லாமியத் திருமண முறையில் இவ்வாறு வீடு, நகரம் முதலியவற்றை அலங்கரித்து ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரையும் அலங்கரிக்கும்படி கூறும் வழக்கம் இல்லை. மாறாகத்

³³வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004), மு.கு.நா, மனோன்மணிக்கண்ணி : 20, ப. 339

³⁴செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (1999), (உரையாசிரியர்), (1999), மு.கு.நா, மணம் பொருத்து படலம் : 61, பக். 422 – 423

திருமணத்திற்கு வரும்படி அழைப்பு விடுக்கும் முறை காணப்படுகின்றது. இதனை ஆசிரியர் இங்கு கூறவில்லை. மாறாகத் தமிழ் இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றி எழுதியுள்ளார்.

10. கற்பனைகள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவது போன்ற பல்வேறு கற்பனைக் கதைகளை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். பேரிலக்கியங்களை நகர்த்திச் செல்வதற்கு கிளைக்கதைகள் கற்பனையாகப் புனையப்படுகின்றன. உமறுப்புலவர், ஜீவராசிகள் மீதான நபிகளாரின் கருணையைக் காட்டும் வகையில் 'மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்' எனும் ஒரு படலத்தை அமைத்துள்ளார். அதில் மான், நபிகளாருடன் உரையாடுவது, கலிமா சொல்வது அனைத்தும் ஆசிரியரின் கற்பனையே. அனுமானும் சுக்ரீவனும் காட்டில் இராமனைக் கண்டதும் அவர்கள் இராமனின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி நிற்பது போன்றதொரு காட்சியை மானுக்குப் பிணை நின்ற படலத்தில் ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். வேடனிடம் மான் திரும்பி வந்தபோது நபிகளார், வேடனை அழைத்து, நமது பிணையை விடுத்து உனது பசியை நீக்கி, பெருமையுடைய ஊருக்குப் போய்ச் சேர்வாயாக என்று கூறினார்கள். உடனே அவன்,

“மாடுறைந் திவைமான் கூற முகம்மது நபியும் விற்கை
வேடனை விளித்து நந்தம் பிணையினை விடுத்து நின்றன்
பீடுடைப் பசியை மாற்றிப் பெரும்பதிக் கடைக வென்றார்
வீடுபெற் றுயர்ந்து வாழ்ந்தே னெனமலர்ப் பதத்தின் வீழ்ந்தான்.”³⁵

எனக் கூறுகின்றான். அதாவது, நான் சுவர்க்கலோகத்தைப் பெற்று, மேன்மையுற்று வாழ்ந்தேன் என்று கூறி, நபிகளாரின் தாமரை மலரை ஒத்த பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான் என ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். அவர்தான் அல்லாஹ்வின் தூதர் என்பதை அறிந்தே அவ்வாறு செய்தான். அதேவேளை கலிமாவையும் சொல்லித் தரும்படியும் கேட்டான் என ஆசிரியர் விவரித்துள்ளார். நபிகளாரிடம் வந்து பலர் இஸ்லாத்தை ஏற்ற சம்பவங்கள் இஸ்லாமிய வரலாறுகளைக் கூறும் நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், இவ்வாறானதொரு சம்பவத்தை அவற்றில் காணமுடியவில்லை. மிகப் பழைய இஸ்லாமிய வரலாற்றுக் கதைகளைக் கூறும் நூல்களில் நபிகளாரச் சிறப்பிக்கும் வண்ணம் பல்வேறு கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதுவும் அவற்றில் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

11. முடிவுரை

மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களை வைத்து நோக்கும்போது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு காணப்படுவதை புரிந்து கொள்ள முடியும். அதாவது, இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகள், இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் சமய இலக்கியம் என்ற வகையில் இஸ்லாமிய பண்பாடுகளோடு எழுதப்பட வேண்டும் என கருதியதாகத் தெரியவில்லை. தமது இலக்கியத்திற்கு இலக்கிய உலகில் அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேயே சிந்தித்து இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அதேவேளை, சமய சிந்தனைகளுக்கு வழங்கிய முக்கியத்துவத்தைவிட இரசனைக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தை வழங்கியுள்ளனர். அதனால்தான் பெரும்பாலான இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பாதாதி கேச வர்ணனைகளைச் செய்துள்ளனர். அதேபோல், உலா இலக்கிய மரபினையும் பின்பற்றி அங்க வர்ணனைகளை செய்துள்ளனர். அத்தோடு இவர்களால் படைக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய இலக்கியங்களில் தமிழ் இலக்கியங்களின் தழுவலையும் பிற சமயங்களின் செல்வாக்கினையும் காண முடிகின்றது.

உசாத்துணைகள்

இஸ்மாயீல், மு.மு. (1984). இனிக்கும் இராஜ நாயகம், சர்வதேச தமிழ் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம், மதுரை.

³⁵செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்), (1999), மு.கு.நா, மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்: 65, ப. 786

- உமர் ஷரீப் இப்னு அப்துஸ்ஸலாம், (தமிழாக்கம்), (2014). அர்ரஹீக் அல்மக்தூம் தாருல் ஹுதா, சென்னை.
- உவைஸ், ம.மு., (பதிப்பாசிரியர்) (1991). புதூகுஷ்ஷாம் முதலாங் காண்டம் முகமதிய்யா - மூலமும் விளக்கவுரையும், மில்லத் பப்ளிஸர்ஸ், சென்னை.
- உவைஸ், ம.மு., (பதிப்பாசிரியர்), (1989). புதூகுஷ்ஷாம் இரண்டாங் காண்டம் சித்தீக்கிய்யா- மூலமும் விளக்கவுரையும், மில்லத் பப்ளிஸர்ஸ், சென்னை.
- உவைஸ், ம.மு. (1990). இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொகுதி இரண்டு, காமராஜர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
- உவைஸ், ம.மு., அஜ்மல்கான், பீ.மு.இ. (1990). இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொகுதி மூன்று, காமராஜர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
- கனகவிராயர், (1990). கனகாபிஷேக மாலை, ஐந்தாம் உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு, கீழக்கரை.
- சாரண பாஸ்கரன், (1961). யூசுப் சலைகா காவியம், யுனிவர்ஸல் பப்ளிஷர்ஸ் சென்னை.
- செய்குத் தம்பிப் பாவலர், கே.பி., (உரையாசிரியர்) (1999). சீறாப்புராணம் மூலமும் பொழிப்புரையும் இரண்டாம் பாகம், முகையதீன் ஆண்டகை குருபீடம், தமிழ்நாடு.
- செய்யித் முஹம்மது ஹஸன், (பதிப்பாசிரியர்), (1999). சின்னச்சீறா என்று வழங்கும் சீறாப்புராணம், சென்னை.
- நெயினார், (1990). திருமணக் காட்சி, மரைக்காயர் பதிப்பகம், சென்னை.
- பீர்முஹம்மது ஒலியுல்லாஹ், (1977). ஞானப்புக்ழ்ச்சி, அஞ்சுவண்ணம் பீர் முகம்மதிய்யா முஸ்லிம் அசோஸியேன், தக்கலை.
- பீர்முகம்மது சாஹிப், (2007). திருநெறி நீதம், இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம், சென்னை.
- மாணிக்கனார், அ. (பதிப்பாளர்) (1996). தாயுமானவரின் திருப்பாடல்கள்: மூலமும் உரையும். சென்னை: வார்தா பதிப்பகம்,.
- வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர், (1977). இராஜ நாயகம். சென்னை: கவிஞர் நாச்சிக்குளத்தார் பதிப்பகம்.
- வடிவேல் முதலியார், ம. (உரையாசிரியர்), (2004). குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள் உரையுடன். சென்னை: முல்லை நிலையம்.
- ஹஸ்ஸான், (1999). இஸ்லாத்தை மறந்த இலக்கியங்கள். சென்னை: இஸ்லாமிய கல்வி வெளியீட்டு நிறுவனம்.